

پټرسے دومی کاگد

پټرسے دومی کاگدے پجار

پټرسے دومی کاگد گون ديم دئوکے نام و گونڈين دروت و درهباتيا بندات بيت و په هما مردمان که کاگد نبشته کنگ بوتگ، آيانی پجار هم بنداتا مان انت. نبشته کنوک وتی ناما ”شمون پترس، ایسا مسیهه کاسد و هزمتکار“ گوشیت. (پټرسے بارنوا گیشتر مالومداريے واستا، پټرسے اولی کاگدے پجارا پجار).

اے کاگدے تھا پترس گون هما مردمان هبرا انت که ”چه مئے هدا و رکینوک ایسا مسیهه برکتا، هما پئیمین بیهاین باورے رستگش که مارا رستگ.“ اے هبر نبشته نه انت که اے مردم کجا نندوک بوتگ انت، بله پترس گون اے مردمان وتی پیسری گپ و ترانیئے ناما گیپت.

اے کاگدے مسترین مکسد وانوکان چه ردین تالیم دئوک و ردین پیگمبران هزار و هبردار کنگ انت و اشیئے بازیں هبرے یهودائے کاگدے هبرانی پیما انت. اے هم نبشته انت که ایسا مسیه دنیايا پر تریت و حساب و کتابئے روچ کثیت. گون وانوکان گوشگ بیت که هداے داتگین ئیکیان کار بندیت و پاک و پلگارین زنده بگوازیئت و هداے هبران دلگوش بکنیت.

اے هبر هم نبشته انت که اے سجھین جهان نیست و نابود کنگ بیت و نوکین جهانے اد کنگ بیت و اودا سرجمیا ادل و انساپ بیت.

١) چه ايسا مسيهه هزمتكار و كاسد، شمون پترسئ نيمگا،

په همايان كه چه مئ هدا و رگيټوك ايسا مسيهه بركتا، هما پئيمين بيټهاين
باورے رستگش كه مارا رستگ.

٢) شما كه هدا و مئ هداوند ايسايا پجاه كاريت، چه آيئ زانگا شمئ سرا
رهمت و سهل و آسودگي گيش و گيشتر بات.

باورمندی زند

٣) آيا گون وتي هدايي واك و كدرتا، مارا هر زلوريين چير په انچين زنديا
داتگ كه هدايا پسند انت. اے چير مارا چه همايئ پجاه آرگا رستگ كه گون
وتي نيكي و شان و شوكتا مارا گوانكي جتگ. ٤) همے پئما، ماشمارا چه اے
چيزان وتي بيټها و سگين مزني كئول و وادهاي داتگ تان گون هدايي زاتا
شريكار بيټ و چه هما تباھيا بركيټ كه دنيايا هست انت و سلين واهگاني بر و
سمر انت.

٥) پميشكا وتي وسا جهد بكنيت كه گون شركرديا وتي باورا مهر و مھكم
بكنيت و همے پئما: گون زانتا وتي شركرديا، ٦) گون شهم و رهداريا وتي
زانتا، گون سبر و اوپارا وتي شهم و رهداريا، گون هداوستيا وتي سبر و اوپارا،
٧) گون آدگه باورمنداني دوست دارگا وتي هداوستيا مهر بكنيت و گون
سجهين مردمانی دوست دارگا په باورمندان وتي مھرا مھكم بكنيت. ٨) پرچا
كه اگن شمئ نياما همے چير بنت و بردنت، گرا چه مئ هداوند ايسا مسيهه
زانگ و پجاه آرگا بے آسر و بيسمر نيټ. ٩) بله اگن كسي اے شري مبت، ألما
گمديد و كورے و شمشتگي كه چه وتي پيسريگين گناھان پاك بوتگ.

١٠) او مني براتان! پميشكا وتي سجهين جهدا بكنيت كه اے گوانك جنگ و
گچين بيگئ تها مهر بوشتيت، چيا كه اگن چش بكنيت، هچبر نكل نوريت. ١١)

گړا په شما مۍ هداوند و رگینوکین ایسا مسیهه ابدمانین بادشاهیۍ دروازگ،
په دلچپین و شاتکیۍ پچ بیت.

(۱۲) پمیشکا من هروهد شمارا اے هبرانی تهتال و هیالا پرینان، بل ثرے شما
اے هبران و ت زانیت و اے راستیۍ سرا مهر اوشتاتگیت که شمارا رستگ. (۱۳)
تانکه من وتی جسم و جائے اے تمبوا آن، منی هیالا شرتر همش انت که اے
چیزان شمۍ یاتا بیاران و تهتال بدیان، (۱۴) چیا که زانان کمین وهدیا رند اے
تمبوا رُکست کنان. هداوندین ایسا مسیها منا چه اے هبرا سهیگ کرتگ. (۱۵)
وتی وسا جهد کنان که منی مرکا رند هم، هر وهدا اے چیزانی هیالا بکپیۍ.

چمدیستین شاهی

(۱۶) وهدے ما گون شما هداوندین ایسا مسیهه زور و کدرت و آیۍ پر
ترگۍ بارئوا هبر کرت، په چالاکی جوړ کرتگین کسهانی رندگیریا نه اتین، ما گون
وتی جندۍ چمان آیۍ شان و شوکت دیستگات، (۱۷) آ وهدا که هداين پتا
ایسا شان و شرپ دات. پرشوکتین توارے په ایسایا آتک و گوشتی: ”اے منی
دوستین بچ انت، من چه اشیا باز و ش و رزا آن.“ (۱۸) اے توار که چه آسمانا
آتک، ما هما وهدا وت اشکت که گون آییا پاکین کوھے سرا اتین.

(۱۹) انچش مارا نبیانی پگاین هبر هم هست انت، سک شر انت که اشانی نیمگا
دلگوش بکنیت، چراگیۍ پیما انت که تهاریا درپشیت، تان هما وهدا که روچ
ببیت و بامۍ استار شمۍ دلانی تها سر بگشیت. (۲۰) مسترین هبر اش انت که
بزانیۍ پاکین کتابۍ هچ پیشگوۍ، نبیانی جندۍ مانا کرتگین نه انت (۲۱) چیا
که پیشگوۍ چه انسانۍ اراده و واهگا دن انت، پاکین روه مردمانی دلا نشتگ
تان چه هداۍ نیمگا هبر بکننت.

دروگین نبی و آیانی سزا

(۱) بله مردمانی نیاما دروگین نبی هم هست ات، هما دابا که شمۍ نیاما
دروگین استاد ودی بنت که چیراندري بیران کنوکین باوران رنواج دینت، تنتنا

وتی هداوندا هم نمَنت که آیی گون وتی هونا بها زرتنت. آگون تیزین گار و بیگواهییا دُچار کپنت. (۲) بازیڼه اِشانی بدکاریانی رندگیریا کنت و راستیڼه راه، اے استادانی سئوبا کلاگ گِرج و بیهرمت کنگ بیت. (۳) اے استاد، وتی تماه و جوپهانی هاترا گون هبرانی چال و پریبا شمارا پلنت. بازیڼ و هده بیت که آیانی سرا مئیارباریڼه شئور بُرگ بوتگ. اے شئور پوره کنگ بیت و آیانی تباهی وایه نه انت.

(۴) هدا تنتنا چه هما پریشتگان سر نگوست که گناهش کرت. دوزهه تهارترین تهاروکیا بند و زمزیلی کرتنت تان دادرسیڼه روچ برسیت. (۵) چه کوهنین جهانا هم سر نگوست و هدا ناباورانی دنیایه سرا توپانی آورت و تهنا نوه که راستی و پهریزکاریڼه جار جنوک ات، گون هپت کسا رگیڼتی. (۶) هدا، سدوم و گمورهه شهر هم سوټک و پُر کرت و چه زمینڼه سرا گار کرتنت، تان په هدا ناباوران درس و ابرتے بنت و (۷) پهریزکاریڼ لوت که چه ناشرین مردمانی سلی و بدکاریان سک دلرنج ات، رگیڼتی (۸) (پرچا که آنیک و پهریزکاریڼ مردا همایانی نیاما زند گوازیڼت و لوتے پهریزکاریڼ رو، هر روچ چه آ ناشرین کاران سک پدرد بوت که لوت گندگ و اِشکنا اِتش). (۹) گزا همه پیما هداوند زانت که وتی پهریزکاریڼ مردمان چون چه چکاسان برگینیت و بدکاران سزا بدنت تان هما وهدا که دادرسیڼه روچ برسیت. (۱۰) هدا ګهر و سزا هاس هما مردمانی سرا کپیت که وتی جسمه مهارش سل و ناپاکین واهگانی تهنا یله کرتگ و هچ واک و کدرتا نمَنت و مان نیارنت. همینچک تَمرد و پُرکبر انت که چه آسمانی زورمندانی سُبک کنگا تریس نیست. (۱۱) بله پریشتگ که چه اے زوراکان زورمندتر انت، انگت هداوندے بارگاه اِشان سُبک و بے اِزت نکنت.

(۱۲) اے مردم ناسرید و بیزبانین جانورانی پیما انت. هما کاران کنت که آیانی سرشت گوشت و تهنا په گِرج و کُشگا پیدا بوتگ انت. هما کارانی سرا مسکرا و ریشکند کنت که سریدش بنت و جانورانی پیما گار و بیگواه بنت. (۱۳) وتی گندگین کارانی سزا و پدمرُش رسیت. آیانی شادهی همش انت که روچے رُزنا بیا مست و هنوش بنت. گون شما هور وراک ورگے وهدا، آ وتی ایش و نوشانی تهنا گرک انت و اے په شما بَنامی و پوُلنگے بیت. (۱۴) گون ناپاک

و زنهکارین چمان، هچبر چه گناها سیر نبت و سُست و نِزورین مردمان په مندر و رپک وتی داما پریښت. اے مردم تماه و لالچا بلد و زانتکار أنت، نالت بوتگین أنت. (۱۵) چه راستین راها در شتگ و چه بهورئے چک بلیامئے راهئے زندگی را گمراه بوتگ أنت که وتی سلین کارئے مزی دوست أنت. (۱۶) بله بلیام وتی گناهئے سرا سرزنش کنگ بوت. آیئے بیزبانین هر، انسانئے پیما هبرا لگت و آنبی ای چه گنوکیا داشت.

(۱۷) اے پیمین مردم هشتگین چمگ و انچین باپ و هرم أنت که توپان آیان هر نیمگا بارت. تهارترین تهاروکی آیانی آسر و آکت أنت. (۱۸) اے، بٹاک جنت و هبرش پوچ و هالیگ أنت. هما مردمان گون جسمی بدین واهگان پریب دینت و وتی داما پریښت که نوکی چه ردکارانی دستا رکتگ أنت. (۱۹) آیان آزاتیئے کول و واده دینت بله وت سلکاریئے گلام و بندیگ أنت. چیا که هرکس چیزیا وتی واجه و مستر کنت، وت آیئے گلام و بندیگ بیت. (۲۰) هما مردم که گون مئے هداوند و رکیڼوک ایسا مسیهئے زانگ و پجارگا چه اے دنیائے سلکاریان رکت، اگن پدا هما سلکاریانی توکا بکپنت، رندی هالش چه پیسریگینا هم گنتر بیت. (۲۱) اے مردمان، اگن چه پاکی و پهریزکاریئے راها هچ مزانتین، په آیان گهتر ات چه اشیا که زانگا و رند، چه اے پاکین هکما ببجنت که آیانی سپرده کنگ بوتگ. (۲۲) اے بتل آیانی بارنوا چون وش گوشتیت که:

«کچک په وتی شانتگینان پر تریت.»

و

«ششتگین هوک پدا پوجگلانی تها لیث وارت.»

هداوندئے روچ

(۱) او دُردانگان! اے نون دومی کاگد انت که په شما نیسگا آنی. هر دوین کاگدن په اے سئوبا نبشتنت تان شمئے دلا شریڼ پگر و هئیلانی هب و واهگا پيدا بکنان و شمارا تهتال بدیان (۲) هما هبران وتی یاتا بیاریت که گوستگین زمانگان پیشیگین پاک و پلگارتگین نبیان گوستگ أنت، انچش هم مئے هداوند و

رَکِنُؤَکُئِ هُکَمَا شَمُئِ هُيَلَا بِيَارَانِ کِه آيِيئِ کَاسِدَانِ شَمَارَا دَاتِگ.

٣ چه هر چيزًا پيسر بزانيِت که آهري زمانگان، مَسکرا و ريشکند کنوکين مردم جَاهَ جَننت که وتی سَل و بدین واهگانی رَندگير انت. ٤ گوشت: ”گُڙا آيِيئِ آيِگِئِ واده چُون بوت؟ چه هما وهدا که مئِ پت و پيرين مُرتگ انت، هر چيزَ هما پئِما انت که چه جهانئِ جوږ بئِگِئِ وهدا بوتگ.“ ٥ اے پئِما په زانت، وتی چَمَان چه اے راستيا بند کنت که آسمان، هُدائِ هُکمِئِ سرا چه دِيرِگين وهدان هست اَت و اے زمين، چه آيا و آيِئِ راها جوږ بوتگ و ٦ چه همه آيا آ زمانگِئِ دنيا بُدَت و گار و بئِگواه بوت. ٧ چه هما هُکم و هبرا هم سَجْهين آسمان و اے زمين، په آسا گچين کنگ بوتگ و تان دادرسيئِ رُوج و ناباورين مردمانی تباهی و زُوال بئِگا دارگ بوتگ انت.

٨ بله، او دُردانگان! چه اے هبرا بئِهيال مبيِت که په هداوندا يک رُوجِئِ، هزار سائِئِ پئِما انت و هزار سال، يک رُوجِئِ پئِما. ٩ لهتين مردم گمان کنت و گوشت که هداوندا وتی پر ترگ و آيِگِئِ کئول و واده مهتل داشتگ، بله چُش نه انت. راستين هبرا اش انت که هداوند گون شما سبر و اوپار کنت، وهد و موه دنت که گنهار پتئوبه بکننت، چيا که نلؤثيت کسِئِ گار و بئِگواه بيت. ١٠ بله هداوندئِ رُوجِئِ آلمَا کئيت. چُش که دُرِئِ اناگت کئيت و سَجْهينان جَاهَ سِرِينيت. آ رُوجا آسمان گون ترسناکين تنوار و بوستگِئِ گار و بئِگواه بيت، استار و ماه و رُوج و هرچِئِ که آسمانا هست، آسا کپيت و آپ بيت و زمين و هرچِئِ که زمينا هست سچيت و پُر بيت.

١١ نون که زانِيت هرچِئِ مئِ چاگردا هست گار و زُوال بئِگي انت، گُڙا بايد انت شمئِ زند پاک و پلگار بيت و په هدادوستی بگوزيت. ١٢ هُدائِ رُوجِئِ انتظار و ودارا هم بيِت و جُهد بکنِيت که آ رُوجِئِ زوت تر برسيت، هما رُوجِئِ که آسمان سچيت و آپ بيت و استار و ماه و رُوجِئِ هرچِئِ که آسمانا هست آسا کپنت و آپ بنت. ١٣ بله ما نوکين آسمان و زمينئِ انتظار و ودارا اين که آيانی تھا اَدل و راستی هاکم بيت. چيا که اے هُدائِ لَبز و واده انت.

گُډي هبرا

۱۴) او دُردانگان! نون که اے چیزانی ودارا ایّت، جُهد کنیّت آ شمارا پاک و

بے ائیب و گوڼ و توت په سُهَل و آرامیا و دی بکنت و بگندیت. ۱۵) اے هبرا هم مشمُوشیّت که مئے هُداوندئے سَبر و اوپارئے مکسد رَکینگِ انت، اَنچُش که مئے دُردانگین برات پولُسا گوڼ هُدا بکشتگین هکمتے په شما نبشتگ. ۱۶) وتی سَجّهین کاگدانی تها همے بارئوا نبیسیت. آ کاگدانی لهتین هبرانی زانگ و در برگ گران انت و ناسرید و نِزورین مردم آ نبشتهان وتی تبا چهر دئینت و په ردی مانا کنت، بله اے مردم وت زئوال بنت. گوڼ پاکین کتابئے آ دگه نبشتهان هم همے کارا کنت.

۱۷) پمیشکا، او دُردانگان! نون که شما اے سَجّهین چیزان چه پیسرا زانیّت، پهریز کنیّت تان ردکار و ناشرین مردم شمارا وتی گمراهیئے نیمگا مبرنت و شما وتی مَهر و مُهکمین زندا مباحیْنیّت. ۱۸) گوڼ مئے هُداوند و رَکینوک ایسا مَسیهئے رهمت و زانتا، رُست و رُدوم گران بییّت. شان و شوکت انون تان ابد، هماییا برسات. اَنچُش بات. آمین.